DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
20. juni 1985 *

I sag 228/84

Maurice Pauvert, tjenestemand ved Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, med bopæl i Mamer, 8, Cité Mameranus, ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Revisionsretten for De europæiske Fællesskaber, ved rettens sekretær Jean-Aimé Stoll og Marty Gauquié, som befuldmægtigede, bistået af advokat Lucette Defalque, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Revisionsrettens sæde, 29, rue Aldringen,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det statueres, at ansættelsesmyndighedens skrivelse nr. 2517 af 17. marts 1983 indebærer sagsøgerens forfremmelse fra lønklasse D 2 til D 1,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og K. Bahlmann,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. juni 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 12. september 1984, har Maurice Pauvert, som er tjenestemand ved Revisionsretten, og som tiltrådte tjenesten ved Kommissionen som chauffør i 1973 og blev forflyttet til Revisionsretten i lønklasse D 2 i 1978, anlagt sag med påstand om, at det statueres, at ansættelsesmyndighedens skrivelse til sagsøgeren af 17. marts 1983 indebærer sagsøgerens forfremmelse fra lønklasse D 2 til D 1, og, om fornødent, at ansættelsesmyndighedens skrivelse af 12. juli 1983, hvorved den afviste sagsøgerens klage herom, annulleres.

2 Det fremgår af sagen, at Revisionsretten den 16. februar 1983 offentliggjorde en meddelelse om ledig stilling CC/D/1/83 som »formand — chauffør (stillingsgruppen D 1)«. I henhold til meddelelsen skulle ansøgerne have »15 års erfaring som chauffør«, og »ansøgninger om forflyttelse« skulle være Revisionsretten i hænde senest den 10. marts 1983. Kun én tjenestemand ved Revisionsretten, Q. (lønklasse D 2 og forfremmelsesværdig), indgav ansøgning i henhold til meddelelsen, idet han ansøgte om at blive forfremmet.

3 Ansættelsesmyndigheden valgte imidlertid ikke den nævnte ansøger, men tilbød sagsøgeren stillingen, således som det fremgår af den omtvistede skrivelse nr. 2517 af 17. marts 1983 fra Revisionsrettens formand til sagsøgeren; i skrivelsen hedder det blandt andet:

»Som jeg meddelte Dem i dag... har jeg til hensigt at lade den ledige stilling i lønklasse D 1 (chauffør) ved Retten besætte.

...

Efter en vurdering af Deres kvalifikationer vil jeg være indstillet på at lade Dem udnævne i ovennævnte D 1-stilling, såfremt De meddeler mig, at De kan udføre de angivne arbejdsopgaver... og at De kan acceptere mit forslag. I så fald vil jeg udnævne Dem...« [1].

1 — Domstolens oversættelse. O.a.

Den følgende dag accepterede sagsøgeren forslaget.

4 Heller ikke denne udnævnelse blev imidlertid foretaget. Tværtimod underskrev formanden for Revisionsretten i sin egenskab af ansættelsesmyndighed den 7. juli 1983 en ny meddelelse om ledig stilling CC/D/2/83. Det fremgår af meddelelsen, at den »erstatter stillingsopslag nr. CC/D/1/83«, og at ansøgerne til den pågældende stilling skulle have »mindst 15 års faglig erfaring, heraf 8 som chauffør«.

5 Herefter foretog ansættelsesmyndigheden en sammenligning af fortjenesterne for alle de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved forfremmelsen, herunder sagsøgeren og Q. Mens chefen for afdelingen for personale og administration foreslog at forfremme Q., besluttede ansættelsesmyndigheden, at stillingen ikke skulle besættes ved forfremmelse, men at der skulle afholdes en intern udvælgelsesprøve. I overensstemmelse hermed blev meddelelse om intern udvælgelsesprøve nr. CC/D/2/83 offentliggjort den 16. maj 1984. I henhold til meddelelsen kunne de ansøgere deltage i udvælgelsesprøven, »der [kunne] fremlægge dokumentation for mindst 15 års faglig erfaring med tilknytning til arbejdsopgaverne i kategori D, heraf mindst 8 år som chauffør«.

6 Den 27. juni 1984 indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori han i det væsentlige krævede, at ansættelsesmyndigheden »officielt udnævnte ham til den ledige D 1-stilling som anført i skrivelse nr. 2517«. Ved skrivelse af 12. juli 1984 til sagsøgeren afviste ansættelsesmyndigheden klagen udtrykkeligt. I skrivelsen hedder det:

» ...

Skrivelse nr. 2517 af 17. marts 1983 er vel et tilsagn fra ansættelsesmyndigheden om at besætte stillingen som formand — chauffør (stillingsgruppe D 1) ved at forfremme af Dem.

Som det kræves efter tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 1, blev tilsagnet givet efter en sammenligning af fortjenesterne for de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved forfremmelsen.... Sammenligningen er foretaget under hensyntagen til de betingelser, der er opstillet i meddelelsen om ledig stilling nr. CC/D/1/83.

Efter at have tilstillet Dem ovennævnte skrivelse nr. 2517 af 17. marts 1983 blev ansættelsesmyndigheden imidlertid opmærksom på, at De på det pågældende tidspunkt ganske vist havde 15 års faglig erfaring eller mere, men at den pågældende erfaring ikke udelukkende, således som det kræves efter meddelelsen, var erfaring som chauffør (»15 års erfaring som chauffør«).

...

Allerede af den grund ville det være retsstridigt at forfremme Dem til den ledige stilling, og Deres forfremmelse ville kunne annulleres under en eventuel retssag.

...

For at varetage alle de berørte tjenestemænds rettigheder, herunder Deres, og for at overholde princippet om beskyttelse af den berettigede forventning har ansættelsesmyndigheden derfor besluttet at indlede hele proceduren forfra.

...

Det nye stillingsopslag var på ingen måde til skade for Dem; tværtimod betød det, at De i kraft af Deres kvalifikationer kunne komme i betragtning blandt de tjenestemænd, der kunne forfremmes til stillingen.

...

Den herefter foretagne sammenligning viste, at flere tjenestemænd i kategori D havde en faglig erfaring, der fuldt ud opfyldte betingelserne i meddelelsen om ledig stilling nr. CC/D/2/83 af 7. juli 1983, ligesom forskellene i deres faglige baggrund var ubetydelig.

På grundlag af det skøn, ansættelsesmyndigheden har inden for området, og ud fra såvel tjenestens som de berørte tjenestemænds interesser besluttede den herefter ikke at besætte stillingen ved forfremmelse, men at anvende den i vedtægtens artikel 29 udtrykkeligt fastsatte procedure med intern udvælgelsesprøve, idet en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver, afholdt af en uafhængig og uvildig udvælgelseskomité, efter ansættelsesmyndighedens opfattelse giver det retfærdigst mulige grundlag for at afgøre, hvilken af ansøgerne der er den bedst kvalificerede.

Ansættelsesmyndigheden har således ikke påført Dem nogen form for skade. De er naturligvis velkommen til at indgive ansøgning og til at deltage i nævnte udvælgelsesprøve.

...« [1].

1 — Domstolens oversættelse. O.a.

7 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren først anført, at skrivelse nr. 2517 er en beslutning om forfremmelse af ham. Fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren modtog skrivelsen, kunne ansættelsesmyndigheden ikke længere udøve noget skøn; efter at sagsøgeren havde tiltrådt skrivelsens indhold, var forfremmelsen således fuldendt. Hvis den fejl, der blev begået ved vurderingen af sagsøgerens kvalifikationer, efter ansættelsesmyndighedens opfattelse var til hinder for hans udnævnelse, burde ovennævnte skrivelse under alle omstændigheder have fået virkning efter offentliggørelsen af det andet stillingsopslag, hvis betingelser sagsøgeren fuldt ud opfyldte. Sidstnævnte stillingsopslag ville således have medført, at de mangler, der eventuelt havde været opstået fra begyndelsen, var afhjulpet, og at der således højst i perioden mellem offentliggørelsen af stillingsopslagene ville have været tale om en »relativ og potentiel nullitet«, som ikke længere kunne gøres gældende mod sagsøgeren.

8 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at der er tale om tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning. Han har understreget, at han ikke havde grund til at antage, at proceduren i forbindelse med hans udnævnelse overhovedet var behæftet med mangler, idet det om fornødent tilkommer ansættelsesmyndigheden at nedsætte kravet om faglig erfaring, således som den i øvrigt har gjort i den foreliggende sag.

9 Endelig har sagsøgeren anført, at der er tale om tilsidesættelse af reglerne om god forvaltningsskik. Han har fremhævet, at ansættelsesmyndigheden har indrømmet, at den har begået en fejl i forbindelse med tilsagnet om at ville forfremme ham. En sådan fejl er fuldt ud tilstrækkelig som bevis for, at princippet blev overtrådt på det pågældende tidspunkt.

10 Revisionsretten har understreget, at tilsagnet om at besætte den ledige stilling ved forfremmelse af sagsøgeren var en følge af ansættelsesmyndighedens faktiske vildfarelse med hensyn til de personlige oplysninger om sagsøgeren, der ikke var tilstrækkeligt detaljerede. Da ansættelsesmyndigheden blev klar over, hvorledes sagen forholdt sig, besluttede den at indlede udnævnelsesproceduren forfra, således at den kunne blive afviklet forskriftsmæssigt, og således at sagsøgeren kunne indgive ansøgning vedrørende den ledige stilling.

11 Revisionsretten har anført, at da det i skrivelse nr. 2517 indeholdte tilsagn om at forfremme sagsøgeren var behæftet med en mangel på grund af en faktisk vildfarelse, må skrivelsen betragtes som ikke-eksisterende og ugyldig. Offentliggørelsen

af meddelelsen om ledig stilling CC/D/2/83 har ikke ændret situationen, idet ovennævnte tilsagn kun kunne være gennemført efter den nævnte offentliggørelse ved at overtræde vedtægtens bestemmelser, navnlig artiklerne 29 og 45.

12 Revisionsretten har bestridt, at betingelserne for at anvende det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning er opfyldt i denne sag. Der kan ikke være tale om berettigede forventninger om overtrædelse af vedtægtens bestemmelser, og sagsøgeren vidste eller burde vide, at han ikke opfyldte betingelserne i meddelelse om ledig stilling CC/D/1/83, og at hans eventuelle udnævnelse derfor ville være retsstridig.

13 Revisionsretten har endelig bemærket, at ansættelsesmyndigheden har handlet i fuld overensstemmelse med reglerne om god forvaltningsskik, idet den rettede den begåede fejl af legalitetshensyn og samtidig tog hensyn til sagsøgerens interesse og forhåbninger.

14 Det bemærkes, at ansættelsesmyndigheden ikke på noget tidspunkt har udstedt en retsakt om forfremmelse af sagsøgeren til den omtvistede stilling, og at ansættelsesmyndigheden ikke — efter at være blevet klar over sin faktiske vildfarelse — kunne foretage en sådan forfremmelse, idet dette ville have været i strid med betingelserne i meddelelsen om ledig stilling. Ansættelsesmyndigheden havde således kun den mulighed at indlede proceduren forfra, hvilket nødvendigvis måtte forudsætte, at det tilsagn, der var givet sagsøgeren, blev tilbagekaldt. Herefter kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at tilsagnet var gyldigt.

15 Da sagsøgeren selv var den nærmeste til at vide, at han ikke opfyldte betingelserne i meddelelsen om ledig stilling, kan han heller ikke til støtte for søgsmålet påberåbe sig, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat, idet en sådan forventning fra hans side kun kunne opstå i kraft af det tilsagn, der er behæftet med den ovenfor beskrevne faktiske vildfarelse.

16 For så vidt angår sagsøgerens anbringende vedrørende den administrative procedure i almindelighed, må det fastslås, at ansættelsesmyndigheden burde have underrettet sagsøgeren om situationen og om, at den var nødsaget til at tilbagekalde sit tilsagn, så snart den var blevet klar over sin faktiske vildfarelse. Da ansættelsesmyndigheden imidlertid har givet en fuldstændig forklaring som svar på

sagsøgerens klage, og da den under den nye procedure omhyggeligt har søgt at varetage sagsøgerens interesser ved at give ham alle muligheder for at opretholde sin ansøgning og ikke mindst for at indgive ansøgning vedrørende den pågældende stilling, kan dette anbringende ikke lægges til grund.

17 Sagsøgte vil herefter være at frifinde i det hele.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Imidlertid bærer institutionerne i henhold til procesreglementets artikel 70 selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Due Pescatore Bahlmann

Afsagt i offentlig retsmøde i Luxembourg den 20. juni 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling